pealaeaſt jallatallani ja ütles isſi: „On to ſe, woi ei olle?“ agga nenda, et juut ſedda wägga hästi kuulis, ja nenda teggi ja ütles temma mitto korda.

Juut, kedda rahha köllin olli ergus teinud ja need sõnnad kuulnud, nihhutas ennaſt ſoldati liggemale, terretas allandlikult ja watas õige terrawaste nende hiilgawa rublade peale, mis ta ſilmadega olleks ärra neelnud, ja küsſis: „Kedda teie otſite, aus herra? Kes ma pean ollema — wõin ma jo olla ikka ſe õige?

„Ja, juut!“ kostis ſoldat, kui ta tedda jälle olli üllewelt alla lábbi waatnud, ütles jälle: „Se on ikka nenda, kui olleksid ſinna ſe, ja ſiis on jälle nenda, kui ei olleks ſa mitte?“

„Noh!“ ütles juut, „üttelge aus herra ſiis, kes ma pean ollema? — kül ma ollen ehk ſeſamma, kedda teie otſite. — Ollen ma jo ommeti ſe wanna juut Itſih!“

„Itſih? Ütsna tõsſi“, kostis ſoldat, — „ſe olli ſe nimmi, kui ma polle ekſi láinud? Kui ma agga pean ſelgeste teadma, et ſinna ſe olled? Wata, tánna on umbeſt 8 päewa táis, kui ſa mulle ſiinſammas paikas wiis rubla laenaſid.“

„Se on tõsſi!“ kostis juut ruttu, — „kül tunneb herra mind nüüd jälle, ja ſe on mul hea meel, et ma näen, et herra üks aus mees on!“ — Muidugi on tánna 8 päewa táis, kui ma ſiin herrale 5 rubla ollen andnud ja ſe on hea ja mõnnus, et herra ärra makſab, mis laenatud on.“

„Jah juut! nüüd ma näen kül, et ſinna ſe õige Juut olled. Sáh, ſiin on ſinnu 5 rubla, ja weel mõnned koppikad kaſſud ſeñna jure.“ Ja nenda lugges ſoldat need 5 rubla temma kätte. Juut wõttis rõmuga rahha wasto, pistis tasku ja tahtis ärra miñna; agga ſoldat piddas tedda kiñni ja ütles: „Ei ei! ſõbber!“ pea kinni, nenda ei wõi ſe olla. Sinna olled omma rahha kätte ſanud, agga nüüd anna ka minnu tasku-uur taggaſi, mis ma ſulle pandiks andſin?“

„Mis uur?“ küsſis juut, — Jummala imme! minna ei tea jo uriſt middagi?